ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΓΚΟΓΚΑΣ

Ποίηση 2026

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΚΟΓΚΑ
ΠΝΟΕΣ
ISBN: 978-9925-7723-6-0(PDF)
© Δημήτριος Γκόγκας
e-mail: dimitriosgogas2991964@yahoo.com

Τίτλος Συλλογής: ΠΝΟΕΣ
Τη ευθύνη της επιμέλειας της έκδοσης την έχει ο ίδιος ο συγγραφέας

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας κατά τις διατάξεις της Κυπριακής Νομοθεσίας (Ο περί του Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Συγγενικών Δικαιωμάτων νόμος 59/1976), όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει μέχρι και σήμερα)και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση μέρους ή ολόκληρου του βιβλίου χωρίς την έγγραφη συναίνεση από τον συγγραφέα και τον εκδότη.

Καλώς ορίσατε στις «Πνοές»

Η συλλογή αυτή δεν γεννήθηκε μέσα στην ένταση της καθημερινότητας, αλλά στις πολύτιμες χαραμάδες της· σε εκείνες τις μικρές στιγμές ανάπαυλας, ηρεμίας και ξεκούρασης, όπου ο θόρυβος του κόσμου σωπαίνει και η ψυχή βρίσκει τελικά τον χώρο να ανασαίνει.

Οι στίχοι που κρατάτε στα χέρια σας είναι απλοί, καθαροί και ειλικρινείς. Δεν φιλοδοξούν να εντυπωσιάσουν με περίπλοκα σχήματα, αλλά να αγγίξουν την αλήθεια των συναισθημάτων μας. Γράφτηκαν με την κρυφή ελπίδα και τον ρυθμό να γίνουν κάποτε τραγούδι, να ντυθούν με νότες και να ταξιδέψουν ακόμα πιο μακριά.

Κάθε ποίημα είναι και μια ξεχωριστή πνοή. Μια πνοή ανακούφισης, σκέψης, ονείρου ή ανάμνησης. Σας προσκαλώ να σταματήσετε για λίγο τον χρόνο, να πάρετε μια βαθιά ανάσα και να αφήσετε αυτές τις «Πνοές» να σας συντροφεύσουν στο δικό σας ταξίδι ξεκούρασης.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να επισημάνω ότι πολλά από τα ποιήματα ήδη έχουν μελοποιηθεί και ο καθένας μπορεί να τα ακούσει μέσα από τις προσωπικές μου σελίδες στο διαδίκτυο ή στο ιστότοπο: https://www.youtube.com

Δημήτριος Γκόγκας

[**Μάνα μην κλαις, δεν θ΄ αργήσω**]

Μάνα μην κλαις, δεν θ΄ αργήσω.
Έχω χρόνια μπροστά, να τρυγήσω.

Κι έχω πάρει μαζί, τη ζακέτα τη γκρι,
μη κρυώσω.
Έρχομαι στις οκτώ, ετοιμάσου κι εγώ,
φιλί θα σου δώσω.

Μάνα μην κλαις, δεν σ΄ αφήνω.
Είμαι μες στη φωτιά και νιώθω πως σβήνω.

Έχω πάρει μαζί, τη δική σου ψυχή
και το χάδι.
Φίλησε ότι αγαπώ. Σπείρε βασιλικό,
να μυρίζω στον Άδη.

Μάνα μην κλαις, οι δικές μου εποχές
ποτέ δεν ανθήσαν.
Στο κουρνιαχτό, λάβα και ουρλιαχτό
μόνο αφήσαν.

*Γράφτηκε με αφορμή το ατύχημα στα Τέμπη, όπου έχασαν τη ζωή τους, το 2023, 57 άνθρωποι, στην πλειονότητά τους νέοι!

ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Κάποια στιγμή,
της αγάπης μου ήταν να σβήσει
κείνη η ρωγμή,
που δειλά
σ΄ ένα τοίχο είχα αφήσει.
Μα εσύ μυστικά,
σε χαρτί που ρωτά,
είχες απλά ζωγραφίσει
την ζωή.

Ποιητή,
του Σεφέρη μια αρχή
«η ζωή μας κάθε μέρα λιγοστεύει»*
Λέω:
η ζωή είναι δείλι,
που στον ήλιο μας τάζει,
-κάθε μέρα σαν ωριμάζει -
πως θα έρθει, θα φύγει.
Κι άμα χαράζει
γίνεται φόβος, κυνήγι.

*Στίχος του Γεωργίου Σεφέρη

[**ΑΝ ΚΛΕΙΣΩ ΤΑ ΜΑΤΙΑ**]

Αν κλείσω τα μάτια, φοβάμαι,
μην έρθει ο θάνατος σιμά.
Κι αν με ρωτήσει: που πάμε;
Θα του πω έτσι απλά:
δεν κοιμάμαι!

Μα, αν κλείσω τα μάτια, θα πω:
δεν θέλω να φύγω.
Γιατί ένα όνειρο ζω
και μες σε αυτό θα ξεφύγω!
Στην άβυσσο κτίζω!

Αν κλείσω τα μάτια, λυπάμαι,
Θα νιώσω μια πίκρα γλυκιά.
Σιγά θα ρωτήσω: που πάμε;
Και θα του πω έτσι απλά:
Πως προχωράμε!

ΜΕ ΤΟ ΧΝΩΤΟ ΣΒΗΣΤΟ

Με το χνώτο σβηστό,
σε πελάγη,
τρελό το καράβι μου.
Να σαλπάρει απ΄ το χθες,
όταν συ θα μου λες,
στ΄ ακρογιάλι μου:

«σ΄ αγαπάω πολύ,
μα σαν να σαι πουλί,
τον χειμώνα,
με αφήνεις γιατί,
καλοκαίρι ανθεί,
ανεμώνα»

ΑΡΓΟΠΕΘΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΙΛΙ

Κάθεται μόνη στο μπαλκόνι το δείλι.
Βλέπει την θάλασσα να ξεμακραίνει.
Δεν έχει κάποιον, γράμμα να στείλει.
Το κύμα δάκρυ της, δεν το χορταίνει.

Κάποτε – κάποτε, λουλούδια κόβει.
Θέλει γεμάτα τ΄ ανθοδοχεία.
Στο γκρίζο εκείνη, εκείνα στη νιότη
των αρωμάτων, στ΄ ανθοπωλεία.

Το δείλι χάνεται και νανουρίζει
στα όρη τη μέρα. Ντύνει τον ήλιο φεγγάρι!
Το υγρό μάγουλό της με χάρη σκουπίζει.
Η μοναξιά μην αφήσει, πικρά, ένα χνάρι.

Κοιτάζει- κοιτάζει στ΄ ουρανού τα σκοτάδια.
Δεν αγγίζει τα άστρα. Κύματα την καλούνε.
Να χαθεί στου θεού, τ΄ ανθισμένα λιβάδια,
όπου οι μόνοι ανθρώποι, σιωπηλά τραγουδούνε!

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Τα βήματα, που ακολουθώ, τα βήματα,
ενός άδοξου ποιητή ποιήματα.
Που τα έβαλα μια μέρα σε μια τάξη,
και είπα του θεού μου: είμαι εν τάξει.

Τα μάζεψα, τα έπλυνα, τα στέγνωσα,
στου κόσμου την διαθήκη τα παρέδωσα.
Και μια στιγμούλα πριν να καταλήξω,
σε δοξασμένο ποιητή θα τα ανοίξω.

Αυτά είναι, τα ποιήματα που έγραψα.
Δεν μπόρεσα, τα χείλη μου δεν έραψα.
Ζωγράφισα την λύπη και τον πόνο,
με νότες της ψυχής μου σ΄ άσπρο τόνο.

-Και τι ζητάς γι αυτά που μου παρέδωσες;
Τσιμπήματα θαλάσσης από μέδουσες.
-Τον πόνο και την λύπη σου χαρίζω,
εγώ στον κάτω κόσμο συνεχίζω.

-Η νύχτα, το σκοτάδι και η άβυσσος,
παιδιά αγαπημένα μου. Παράδεισος!
-Αλλού ανήκουν τα ποιήματα σου,
εκεί που χεις προσφέρει την καρδιά σου.

-Ποιητή δοξασμένε: στάσου κι άκουσε,
μια μοίρα καταιγίδα, όλα τα πλάκωσε.
Ποιήματα χαθήκαν σε ποτάμι
στην κάψα του Αυγούστου. Σαν κατράμι,

ξεράθηκαν στα δάκτυλα τα ποιήματα.
Κουράστηκαν στην άσφαλτο τα βήματα.
Το χέρι σε κολόνα βρήκε στάση,
μικρό καντήλι σε εικονοστάσι.

Οι χρόνοι και τα ρήματα παγώσανε
σαν δυο κεράκια ορφανά, μου λιώσανε.
Κι ο ποιητής που άδοξα πεθαίνει,
μορφή του δοξασμένου ανασταίνει.

ΣΑΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Σαν την πατρίδα δεν αγάπησα στη ζήση.
Πάντα ο νους μου, γυροφέρνει κατά εκεί.
Στη ξενιτειά μου κάποια μνήμη θα με ντύσει,
που στης καρδιάς μου, τα δωμάτια κατοικεί.

Του χρόνου λέω να περπατήσω,
μες στην αυλή που έζησα ξανά να ζήσω.
Και μια κουβέντα, στερνή κουβέντα,
από τα χείλη σου αν βγει
με πάθος θα φιλήσω!

Ξερό ποτάμι, δεν κυλάει η ζωή μου.
Λόφοι θανάτου για κρυφτό και γλυτωμό.
Όταν πονώ, δεν ακούγεται η φωνή μου
Εδώ στα ξένα, τη ψυχή διχοτομώ.

Λέω του χρόνου να περπατήσω,
την κάψα απ΄ τα χείλη σου ν΄ αγγίξω.
Στου πατρικού μου τη γιορτή,
ένα αλλιώτικο κρασί
και την ψυχή θ΄ αφήσω!

ΣΤΙΧΟΙ ΣΤΑ ΑΒΑΘΗ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Για να σε μάθω όπως είπα και παλιά,
πρέπει ν΄ αλλάξεις στίχους στη ζωή σου.
Μου λες γεννήθηκες με φάλτσα ιδανικά.
Κι άλλα ζητάει η ψυχή και το κορμί σου!

Βάλε τους στίχους σ΄ ένα τοίχο από γυαλί.
Στήσε απέναντι τόξα και πολυβόλα.
Αν θες κρατήρας να γενεί μία ρωγμή,
ξεκίνα να χτυπάς και πυροβόλα.

Για να γευτώ δροσιά της χαραυγής,
πες καλημέρα κι άνοιξέ μου την καρδιά σου.
Μου τραγουδάς: όλοι οι στίχοι επί γης,
σου λένε πως δεν χωρώ στην αγκαλιά σου.

Αυτούς τους στίχους που θα πέσουνε νεκροί.
Χωρίς αξία θα τους θάψω στη γωνία.
Καμία μπάντα δεν θα παίξει μουσική,
και η ζωή θα ξοδευτεί σαν τραγωδία.

Στον επικήδειο ίσως να ακουστεί,
πως κάποιοι στίχοι σου, μιλούσαν και για μένα.
Μα μες στα δάκρυα κανείς δεν θα νοιαστεί,
αν ήταν μέσα στην Πατρίδα ή στα ξένα.

Κι αν έστω αργά, τη σκέψη ενδυθείς,
πως λίγους στίχους σου θα πρέπει να αλλάξεις.
Πάνω απ΄ το μνήμα τους με μύρο να πλυθείς.
Με λόγο λάβα, να τους ανατινάξεις.

Στις χούφτες σου, όλες τις στάχτες να κρατάς.
Περίμενε γλυκός αέρας να φυσήξει.
Μαζί μ΄ αυτές, διώξε και μένα. Μην κοιτάς.
Το παρελθόν παραφυλάει να χιμήξει.

Με όλα αυτά ξέχασα κάτι να σου πω.
Στίχος που ξέμεινα στα αβαθή θαλάσσης,
ήμουν και είμαι. Μ΄ ακόμα σ΄ αγαπώ,
ένα στιχάκι που αν το φας δεν θα χορτάσεις!

ΒΡΟΧΕΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Βροχές του Φθινοπώρου στάξαν πάλι
σαν δάκρυα που πνίγουν τις σιωπές
κι ένα ποτάμι στο μυαλό σου εκβάλλει,
ξεπλένοντας του κόσμου τις ντροπές.

Βροχές που οι σταγόνες φυλακίζουν
τα βλέμματα αόρατων εχθρών.
Τα ίχνη των βημάτων τουφεκίζουν
στ΄ απόνερα μικρών κολυμβηθρών.

Και συ που πρέπει αλυσοδεμένη
σταλαγματιά να γίνεις μιας βροχής,
σε κίτρινο λαβύρινθο κλεισμένη
να ψάχνεις μία πόρτα διαφυγής.

Σεπτέμβρης μήνας το νερό θολώνει
και ψήνεται στα χείλη το κρασί.
Ο ουρανός τα σύννεφα απλώνει
ζωή που εξοστρακίζει η ζωή.

Οκτώβρης ήρθε, οι βροχές συχνάζουν,
στις στάσεις και σε βρίσκουν μοναχή.
Καλόγριες στις σκέψεις σου μονάζουν
και στη ψυχή σου σκάει μια κραυγή.

Νοέμβρης, τα βουνά έχουν πουντιάσει.
Απόμειναν οι στάλες στη ψυχή.
Τα χέρια σου κοιτάς έχεις γεράσει.
Πως πέρασε κι αυτή η εποχή.

Ο ΑΝΔΡΑΣ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ο άνδρας που έβαλε κρυφά μανδύα ευτυχίας,
σ΄ ένα μπαλκόνι το ασθενικό χέρι του σηκώνει,
στερνή πατρίδα του μικρή, ο οίκος δυστυχίας,
βλέπει το θάνατο αργά, σαν δώρο να ζυγώνει.

Η γυναίκα που, κατάσαρκα άπλωσε το σεντόνι,
άσπρο σαν χιόνι, η δόλια γης επάνω θα καθίσει.
Κάποιον νοτιά αγκάλιασε, χαθήκανε οι πόνοι
κι άλλαξε χρώμα η Άνοιξη κι αστερισμό η Δύση.

Ο κόσμος πέρναγε πολύς, κρατώντας τη μιλιά του.
Λίγοι. Αγάλματα ευτυχώς. Κοιτούσαν μ΄ απορία,
τους χρόνους που παίζανε κρυφτό, μέσα στην αγκαλιά του
κύκλοι που γίνονταν γραμμές σε μυστική χορεία.

Η ΚΡΥΑ ΣΤΙΓΜΗ

Αχ! Αυτή η κρύα στιγμή
που τον κόσμο ραντίζει
κάνει την μαύρη πνοή
σαν ανθός να μυρίζει.

Κι όταν λείπεις εσύ
από δίπλα μου, ζάλη!
Λέω: ο κόσμος μπορεί
να γυρίσει και πάλι.

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

Απ΄ του πελάγου τον αφρό, που ζει στην τρικυμία
θα βγει γοργόνα θαλασσιά, να πει μια ιστορία.
Ο Μέγας άρχοντας μας ζει και πέρα ταξιδεύει
μαγεύει του στρατιώτες του και τον θεό παιδεύει.

Η τρικυμία κόπασε και χάθει ο αφρός της
και η γοργόνα έφυγε μαζί και ο καλός της.

Αχ γοργόνα που οργώνεις
τα πελάγη και βουρκώνεις.
Αχ και μια και δυο και τρεις
ζούσε πριν να γεννηθείς.

Βγήκαν τα ψάρια στην στεριά, χαμήλωσαν κι οι γλάροι
κι ένα καράβι αλάδωτο, βιάζεται να σαλπάρει.
Βοούν τα άγρια της γης, λυγίζουν τ αρμυρίκια
μαυροντυμένες τις ποδιές, γεμίζουμε με φύκια.

ΕΣΥ ΚΑΙ ΕΓΩ

Ένα σμαράγδι ποταμός
κυλά στα δάκρυά μου,

και συ πετρούλα του γιαλού
που παίζεις στ΄ όνειρά μου.

Γίνε μια θάλασσα πλατιά
και γω τα κύματά της,
να ταξιδέψουμε μαζί
πιο πέρα απ΄ τ΄ ανοιχτά της!

Κάθε πρωί, λυτρωτικός
ήλιος που ανατέλλει,

ένα γλυκό της Κυριακής
με ζάχαρη και μέλι.

Και όταν πέσει η νυχτιά
γίνε το σκέπασμά της,

εσύ φεγγάρι λαμπερό
και γω ο στρατηλάτης!

Πάνω σε άλογο γοργό
το αναφιλητό μας,

βέρα φορούμε σκαλιστή
στο μέσο δάκτυλό μας.

ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Πρώτο ταξίδι μες στην καρδιά έχω σφραγίσει.
Έχω διανύσει δεκάδες μίλια, για να σε βρω.
Νέες αξίες, καινούργιοι νόμοι μ' έχουν ορίσει,
μα έμεινε ίδιος, παλιός ο νόμος, του σ' αγαπώ!

Πέταξε τα όλα, ρίχτα στη θάλασσα, είμαι δικός σου,
κάτσε στην πρύμνη, πάω στην πλώρη, είμαστε εδώ.
Ήσουν σκοτάδι, μαύρο φεγγάρι, κι έγινα φως σου!
Δρόμος ολάνθιστος να περπατάμε μαζί κι δυο.

Τι κι αν προσπάθησες, το πλοίο άντεξε κι ήρθα κοντά σου.
Δεν το κατόρθωσες, κι έμεινα πίσω, στο πουθενά
του παρελθόντος. Βροχές νοτίζουνε πια την καρδιά σου.
Γύρω απ΄ την ζώνη σου, τώρα χορεύουνε τα ξωτικά!

ΤΙ ΖΗΤΩ ΜΕΣ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

Τι ζητάω στο πηγάδι, για να βρω την γιατρειά;
Ένα λαβωμένο χάδι, πεταρίζει την καρδιά.
Έχουν κλείσει στο βαθύ του, ένα σώμα με ψυχή.
Που αναζητά μαζί μου, Δύση και Ανατολή.

Το ραντίσανε οι μάγοι, δυόσμο και βασιλικό
κι ένα καντηλάκι φέγγει, πίσω από τον άνεμο.
Ένα βράδυ στο πηγάδι, σκύψανε δυο κοπελιές
πνιγήκανε μες στο σκοτάδι, μόλις ήπιαν δυο γουλιές.

Έτσι έπαιρνε κουράγιο η χαμένη μου ζωή
σε σχισμάδα στο μουράγιο, έστηνε την νέα γη.
Με σφυριά και με μαδέρια, με νερό και με πηλό
ένα κήπο χαμομήλια, περιβόλι μυθικό.

Στην ποδιά του νέου κόσμου, μαζευτήκανε θαρρώ
οι σκιές κι ο εαυτός μου και το αμίλητο καλό.
Έτσι μη ξαναρωτήσεις, τι ζητώ μες στο βυθό.
Παν΄ στην άμμο ότι χτίζω, του θεού ότι αγαπώ.

Μην ακούς μου λέει κάποιος, απ΄ το βάθος της ψυχής
και το καντηλάκι κάπως, άναψέ το και θα δεις.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Τον ήλιο, που γλυκαίνει το δείλι της.
Την κάφτρα που αφήνει στα χείλη της.
Την Άνοιξη, τον ήλιο, την Θάλασσα,
το κάλπικο ταξίδι που χάλασα.

Τα μάζωξα μια νύχτα και πριν χαθώ
υφάναμε με ρόκα στον αργαλειό.
Τα κύματα, που στάζαν στο πάτωμα,
της Άνοιξης το μόνο ελάττωμα!

Την ποθητή σχισμάδα στον κόρφο της,
το ίσο που κρατάει στον όρθρο της,
το γέλιο, την πικράδα και το γλυκό
της Κυριακής, που τρώγαμε στο χωριό.

Τα γεύτηκα μια μέρα και πριν χαθώ,
τα κέντησα σ΄ ολόλευκο υφαντό,
το γέλιο που ακούστηκε σαν βροχή,
ήταν το καμουτσίκι μες στην ζωή!

Την λίμνη, το ρυάκι, τον ποταμό,
το μπλε που ξεχειλίζει στον ουρανό,
τον Μάρτη, τον Ιούνη και τον Σπορά,
με ξακουστή βελόνα απ΄ την Βενετιά,

τα κέντησα στην άκρη μιας κουρελούς,
κλωστές από ανθισμένους λεμονανθούς,
με ήχους απ΄ τα βάθη τ΄ ωκεανού,
συντρόφισσες στο τέλος του ταξιδιού.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Κάποιες στιγμές που χάνονται μαζί μας
βαθιά στην κοιμισμένη γη.
Σκορπίζονται όπως η ψυχή μας,
σαν στάχτη ενός άδοξου ποιητή.

Νομίζω πως μιλούν με τ΄ έγκατα μας
και με των δένδρων τα ριζώματα.
Ανθούνε σαν καρποί, μες στ΄ αίματά μας
του φθινοπώρου τα φυλλώματα.

Την πλάτη μας χτυπούνε κι αντηχούνε
τα γέλια παν΄ στων τάφων την σιγή
και φτάνουν στις καρδιές όσων πονούνε
γιατί έχουν γίνει βράχοι μοναχοί.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

Μην με αφήνεις να προσπεράσω τούτο το βλέμμα
που απ΄ τα μάτια σου -πράσινα μάτια- έχει σταλεί.
Πώς να πιστέψω, μην με αφήνεις, πως είναι ψέμα,
αυτό το βλέμμα, φύλλο στον άνεμο, σαν την σιωπή.

Κάθε που γέρνω, μ΄ ακολουθεί βαθιά, το νιώθω
σαν περπατώ, κάτω από δένδρα που δεν έχουν κλαδιά.
Σ΄ ένα κορμό τα γράμματά μας, μ΄ άσβεστο πόθο,
που ζωντανεύουν των φυλλωμάτων τη μυρωδιά.

Αγαπημένη, πόσο γλυκά το βλέμμα σου ρίχνεις,
μικρό κομμάτι ενός χαμένου στη γη θησαυρού,
που με το δάκτυλο, εκεί στο στήθος, ζεστά το δείχνεις,
πως το΄ χεις κρύψει μέσα στα σπήλαια του στεναγμού.

[ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ]

Πολλές φορές οι άνθρωποι γελώντας,
πετούνε στο νερό τις τύψεις τους,
εκεί που η χαρά αγκυροβολώντας,
πουλάει στο γιαλό την λύπη τους.

Κι άλλες φορές σιγούνε σ΄ ένα φράκτη
σαν τα σπουργίτια, που τα κυνηγούν.
Κλωστούλες μπερδεμένες στην αδράχτι,
που περιμένουν να ξετυλιχτούν.

Να ντύσουν το κορμάκι τους με νήμα
κι ο ήλιος να απλώσει ζεστασιά.
Και στο δειλό, επόμενό τους βήμα,
μαντήλι άσπρο, κάποιος να κουνά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΓΙΝΗΚΑΝ τα ΠΟΥΛΙΑ

Πουλιά γινήκαν, βράδυ, οι στρατιώτες
και πέταξαν στην απλωμένη γη,
να βρούνε της ζωής τους καταδότες,
που ρίχνουνε στους τάφους μας κρασί.

Σιγά- σιγά, ο ήλιος σαν θα ΄ράξει,
κι απλώνουν στην σκιάδα τα φτερά,
στο μεσοστράτι ο θάνατος θ΄ αστράψει.
Θυμάρι θα μυρίσει η δημοσιά.

Γινήκανε Πουλιά και φτερουγίζουν,
πάνω απ΄ το πέλαγος των στεναγμών,
είν ΄ τα πουλιά, που κάποιοι τουφεκίζουν,
στην γκρι γραμμούλα των ωκεανών.

ΧΩΡΙΣ ΦΩΝΕΣ

Χωρίς φωνές, οι άνθρωποι που ζούνε
σε κάποιες ανθισμένες ρεματιές.
Σελήνη να περάσει καρτερούνε,
κραδαίνοντας στα χέρια μαχαιριές.

Κι είναι η σιωπή, ανάσα που ζεσταίνει
το χτυποκάρδι κάθε δειλινό.
Και μ΄ ένα γεια, η νύχτα αργοπεθαίνει
στον ύστερο αναστεναγμό.

Αυτό το νεύμα πάντα σπέρνει φόβο,
στο πέρασμα για την αντικρινή
πλευρά. Κι ας λες στον άλλο κόσμο,
πως έζησες μια όμορφη ζωή.

ΣΚΟΤΑΔΙ

Πω - πω σκοτάδι
και στην καρδιά μου
ένα πετράδι,
μαύρο κι αυτό!

Αίμα και στάχυ,
τι μέσα θα χει;
καθώς κυλάει
σε ποταμό;

Νερό! Διψάω.
Που άραγε πάω;
Μόνος σε έρημο,
πουλί παντέρημο!

Ανοίγω διαθήκη,
μαχαίρι σε θήκη,
ίσως να κάνω,
μια στάση μ΄ αυτό,

στις όχθες που τρέχει,
νερό σαν αίμα,
είν΄ ένα ψέμα
ψεύτης και γω!

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΙΩΠΟΥΝ

Οι γυναίκες που σιωπούν,
σαν τις καλαμιές πενθούν
και οδεύουν σε μεθύσι.
Κάθονται κι αναζητούν,
πότε οι άνδρες θα διαβούν,
γιατί έχουν συνηθίσει!

Μπρος στην μάσκα που φορούν,
στέκονται και λοιδορούν
την γκρίζα ζήση τους
και αγοράζουν μυστική,
την στιγμή που θα υψωθεί,
το μαύρο κυπαρίσσι τους.

Οι γυναίκες που ακούν,
τους κροτάφους να κτυπούν,
υπομένουν τα γιατί,
θέλουν πίσω το κορμί,
σαν το φύλλο στο κλαδί,
χέρι ν΄ απλώνουν στην στοργή.

Που να τρέξουν; Δεν μπορούν.
Που -σε δρόμο- ν΄ ανοιχτούν
κι όλο ντρέπονται.
Γιατί πίσω απ΄ την βροχή,
μέσα στην σπαστή βουή,
κάποιο μάτι τους θωρεί
που ανέχονται!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΚΟΡΝΙΖΑ

Μέσα στο δωμάτιο,
μείναμε εγώ κι οι τοίχοι,
κι ένα παλιό τραπέζι,
μία κορνίζα, μ΄ ένα παιδί που παίζει.

Κι ένα παράθυρο σε τοίχο,
που βλέπει σ΄ ένα άλλο τοίχο,
μία κανάτα, δυο ποτήρια,
του εαυτού μου τα μπακίρια.

Και μία γλάστρα στην γωνία,
που μου ταράζει την ανία,
κλέφτης που χαμογελάει,
σαν παιδί παραμιλάει.

Θέλει τον κόσμο να γυρίσει,
απ΄ την Ανατολή στην Δύση,
κι όταν το τόπι θα πηδήξει,
απ΄ την κορνίζα θα χιμήξει,

κάτω στο πάτωμα θα πέσει,
στον εαυτό του δεν θ΄ αρέσει.
Την πόρτα όταν θα ανοίξει,
άλλος αέρας θα φυσήξει.

...Μ΄ ΑΓΑΠΑΣ;

Στον τοίχο το κάδρο, ένα δάκτυλο σκόνη.
Το ρολόι κοιτάζεις, στη σιωπή σου μιλάς.
Καλαμιές που καπνίζουν οι καιόμενοι πόνοι.
Κάπως ψελλίζεις
πως ...μ΄ αγαπάς.

« Μη φύγεις» μου γνέφεις. Οι δρόμοι αλλάζουν
χωρίς τις στροφές. Στο τιμόνι κολλάς.
Στον ώμο που γέρνεις δυο δάκρυα στάζουν,
μέσα στη θλίψη,
ρωτάς «μ΄ αγαπάς;»

Βαριές οι ανάσες αχνίζουν στο κρύο.
Το λάθος στο χρόνο δε μαρτυράς.
Πικρό στο λαρύγγι το στερνό σου αντίο,
τι κι αν φωνάζεις
πως μ΄ αγαπάς.

Φυσά και γεμίσανε τα μονοπάτια,
κίτρινα φύλλα. Αλωνάρης βοριάς
σου κλείνει τα βλέφαρα. Πονάνε τα μάτια.
Και συ ζώντας όνειρο,
με αγαπάς;

ΤΙ ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

Τι όμορφη που είναι η ζωή,
όταν γελάμε και κλαίμε,
υψώνουμε ποτήρια με μπρούσκο κρασί,
« εις την υγεία σας» λέμε...

Μα κάποιοι υποφέρουν και στέκονται εκεί,
στις πίσω σελίδες,
σαν υπερθέαμα που γεννά
τις άδειες κερκίδες...

ΚΡΥΦΤΟ

Ήταν απόγευμα , μου χτύπαγες την πόρτα
έσφιγγες μες στα χέρια ουρανό
πίσω απ΄ τα μάτια σου, κρυφτήκαν δυο ραπόρτα
για της Πατρίδας τον μηχανισμό.

Σε κυνηγούσανε, από νωρίς οι τύψεις
και χτύπησες το χέρι καταγής
μες στης πλατείας τα σοκάκια, οι ενδείξεις
και οι δυνάμεις μας, ανασταλτικές.

Μ΄ αγκάλιασες και έκλαψες θυμάμαι
και έπλυνες το δάκρυ με νερό
μου ψέλλισες «δεν ξέρω που θα πάμε»
και σου έπνιξα το αναφιλητό.

Τα βράδια τώρα γίνεσαι σκοτάδι
τη μέρα ο ήλιος είναι κατηφής
το φίδι που δωσε το χέρι για τον Άδη
ήταν η φλόγα μιας άλλης εποχής

Χτύπησες το ταμπούρλο στον αιώνα
στην Αλαμάνα έγινες φτερό
στο Ζάλογγο πετούσες σαν αηδόνα
και το σαράντα έπαιζες κρυφτό.

Σήμερα πίνεις τον καφέ σου και λυπάσαι
ρωτάς «τι έγινε;», κρυφά χαμογελάς
την ευκαιρία της Πατρίδας τώρα πιάσε
κρεμάσου απ΄ την σημαία που κρατάς.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΓΑΠΗ

Μου ‘δωσε το φιλάκι της χαράματα
γινήκανε τ΄ αστέρια προσανάμματα.
Τη βρήκα μες στο κάμπο να κοιμάται,
τα λάθη του έρωτά της δεν θυμάται!

Την ξύπνησε ο ήλιος και της μίλησε.
Μια ανεμώνη ολάνθιστη τη φίλησε.
Και βγήκαν πεταλούδες στο σεργιάνι
απ΄ της πηγής να πιούνε τ’ Αι Γιάννη.

Νεράιδες δεν φανήκανε στο σύνορο.
Δροσούλες πρωινές στο ματοτσίνορο.
Στο δρόμο του νερού αχνή ελπίδα,
του Τζίτζικα φωνάζει χοροπήδα!

Τα σώματα κυλίσανε στα χώματα.
Του παραδείσου αγγίξανε τ αρώματα.
Μια μέλισσα τσιμπούσε άγριο μέλι
και δίπλα τους χορεύανε αγγέλοι.

Γουργούριζε η κοιλιά του ξεροπόταμου.
Το μεσημέρι δρόσισε τη ρότα μου.
Κι η όρεξη να χτίσω μια πατρίδα.
Πάνω στο σώμα σου πηλό δεν είδα.

Κρυφτούλι με τις λίμνες και τις θάλασσες.
Ρυάκια, ποταμοί και λιμνοθάλασσες.
Οι ουρανοί γελούσαν στο κατόπι μας
κι ολάκερη η γη ήταν το τόπι μας!

Τη επόμενη που έρωτας μας χάθηκε.
Μαράζι η ανεμώνη και μαράθηκε.
Ο άνεμος θρηνούσε στο λημέρι του
και το φεγγάρι έψαχνε το ταίρι του.

Η Πεταλούδα, ο τζίτζικας κι η μέλισσα
Ο γρίφος της ζωής σου, που σου έλυσα.
Ο έρωτας που έγινε αγάπη,
μα πριν πεθάνει σε φυγή ετράπη!

ΜΙΚΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Μικρές στιγμές που είναι οι χαρές μας
στη ζήση που περνά σαν αστραπή
κι όταν η γη, ρουφά τις αντοχές μας,
θαρρώ πως ήταν γυάλινη βροχή.

Μικρές στιγμές κι οι λύπες που γερνάνε
τα σώματα και λιώνουνε στις σκιές.
Κι είναι γραφτό, πως κι αν αγκομαχάνε
πάν στα κορμιά μας μένουν ως πληγές.

Ετούτες τις στιγμές όσες κι αν είναι
στην εύθραυστη καρδιά μου θα κρατώ.
Κι αν τ΄ αθανάτου το κρασί μόνος σου πίνε,
εγώ τον θάνατο στα μάτια τον κοιτώ.

Μικρές στιγμές κοινά τα δάκρυά μας.
Στα σύρματα τα σάβανα κρεμώ.
Μικροί σταυροί απ΄ τ' αναφιλητά μας.
Μια συλλαβή απ΄ το ρήμα αγαπώ.

Ετούτες τις στιγμές θα τις αντέξω.
Στο θάνατο και στη ζωή μαζί.
Με γέλιο και με κλάμα θα τις πλέξω
κι ας γίνω μια σταγόνα σε βροχή.

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΛΑΖΟΝΕΣ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Μέσα απ΄ τα βάθη της ψυχής γεννιούνται τα ποιήματα.
Ωραία πληρότητα και το ρηχό και τ΄ άπατο ακόμα επιπλέει.
Στις παρελάσεις των πολλών και κάπου στα διαλείμματα,
κάποια φωνή που λοιδορεί γρυλλίζοντας μας λέει:

«Άθλιοι κυνηγοί που βάλλεται του κόσμου την γαλήνη
και μόλις την διαλύσετε , νεκρούς περιγελάτε,
κάποιο σας τερατούργημα πυκνή ομίχλη αφήνει
και σαν σπιούνοι στις γωνιές συχνά κρυφογελάτε,

μην τρέφετε ποιητικές στον κόρφο αυταπάτες.
Κοφτό μαχαίρι δικαστή θα λύσει τον δεσμό.
Η ποίηση δεν τρέφεται με στίχους φρεναπάτες
κι ούτε με νεφελώματα που βρέχουνε χρησμό»

Και να, προσέρχονται κρατώντας Ευαγγέλια,
οι άρχοντες της ποίησης. Σκύβω και τους φιλώ
τα πόδια. Κι ύστερα στους λόγους μου φραγγέλια,
ποιήσεις αποκήρυξα, στίχους που αγαπώ.

Δικαίως τόση έπαρση κι η περισσή κραιπάλη;
Στ΄ απόνερα της ποίησης, στους βάλτους ποιημάτων;
Πως χάνεται το δίκαιο μέσα στη βιοπάλη
ακόμα και των πάμπτωχων λιτών στιχουργημάτων.

Κάτι αν δεν έχεις να μας πεις γιατί ενοχλείς τις λέξεις;
το είχε πει παλαιότερα σπουδαίος Ποιητής *
Μα οι στίχοι των υπεροπτών σαφώς πυραναφλέξεις
που σβήνονται τα ίχνη τους με στάλες μιας βροχής.

• Ο Ποιητής Κ. Μόντης είχε γράψει: Δεν είχες τίποτα να πεις, κύριε. Γιατί ηνώχλησες τις λέξεις, γιατί τις ηνώχλησες;

ΤΑΜΙΕΣ ΥΠΕΡΑΓΟΡΩΝ

Με την πλάτη κυρτή και σκυμμένες,
τις ημέρες μετρούν μ΄ αποδείξεις.
Με στολές που ΄ναι ίδιες, ντυμένες,
«Πως δουλεύει αυτό; Θα μας δείξεις;»

Απαντούν με τα κόκκινα χείλη,
τριαντάφυλλα που πάνε ν΄ ανθίσουν.
Τα πρησμένα τους μάτια φιτίλι,
μες σε δάδες που σπήλαια φωτίζουν.

Ξεκινούν το πρωί, το δείλι λυγίζουν
και στον κόρφο ένας λόγος κραδαίνει.
Για μια ώρα εκτός, γονατίζουν
Και το βλέμμα απλώς ασχημαίνει.

Τις κοιτούν με συμπόνια, με οίκτο
κι η σιωπή πιο βουβή όταν κλαίνε.
Ο λυγμός σταματά μ΄ ένα πλήκτρο.
Μόλις κάποιος θυμώσει, αυτές φταίνε.

Κιτρινίζει τα φύλλο, πέφτουνε χιόνια.
Ανθίζει το ρόδο. Σβήνει ο ήλιος στη δύση.
Άλλες μένουν δεμένες αιώνια,
λουλουδάκια που τα ‘χουν μαδήσει.

Στα κενά των ωρών, παύση κάνουν
της σιωπής και την ώρα κοιτάνε.
Προλαβαίνουνε λεν ν΄ ανασάνουν
και τα όνειρα απλώς συζητάνε.

ΠΡΟΣ ΧΑΜΕΝΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

Αγάπησα τους ποιητές που κείτονται θαμμένοι.
Για ζωντανούς - μη με ρωτάς- καμιά τιμή δεν μένει!
Αγάπησα κι αυτούς, που δεν γεννήθηκαν ακόμα
κι εγκυμονούν στα όνειρα των γυναικών σε κώμα.

Αγάπησα κι αυτούς που πνίγηκαν στο Αιγαίο.
Θαρρώ πως το ξανάβαψαν, το ΄κάμαν πιο ωραίο!
Αγάπησα τους ποιητές τους πρόσφυγες, που στρώνουν
τους ουρανούς της προσφυγιάς και στο θεό σιμώνουν.

Αγάπησα τους ποιητές που χάθηκαν στις μάχες
και οι φωνές τους αντηχούν στα πέρατα μονάχες.
Ψάχνοντας κάποια σώματα, φτωχές ψυχές να μπούνε
και απ' των αιώνων τις ρωγμές να μας γλυκολαλούνε.

Αγάπησα τους ποιητές που ΄ναι καταραμένοι
και στη κατάρα τους πιστοί. Και καταδικασμένοι
να περπατούν στα σύννεφα και πίσω απ' τις σκιές τους,
να σέρνονται ανδρείκελα οι μαύρες συλλογές τους.

Αγάπησα τους ποιητές που κλείδωσαν τους χρόνους
κι αγάπησαν και δόξασαν στη γη, όλους τους πόνους
των ανθρώπων. Και πιθανόν, αγάπησαν της νύχτας τη γαλήνη
κι ένα κερί στον τάφο τους που πάντα αναβοσβήνει.

Τέλος αγάπησα πολύ τους ποιητές εκείνους
που γέμισαν τους στίχους μας μ΄ αμέτρητους καρκίνους.
Και δεν μπορεί ποτέ κανείς, όσο και αν προσπαθήσει
κείνους τους στίχους που γερνούν, να τους γεροκομήσει.

ΚΑΗΜΟΣ

Κάθε αστέρι μου θυμίζει ξενιτειά.
Μέσα μου ξέρω πως πονάει η καρδιά μου.
Τι κι αν ο ήλιος ξεπροβάλλει δυνατά.
Καίν΄ οι ακτίνες του, βαθιά τα σωθικά μου.

Κάθε που βλέπω μια θάλασσα πλατιά
Και τις βαρκούλες ν΄ αρμενίζουνε κοντά μου.
Κύμα να γίνω στου πελάγου τ΄ ανοικτά,
να σε φιλήσω στοργικά ξερολιθιά μου.

Κάθε μου έννοια και κάθε προσφυγή
σε μια πατρίδα που με γέννησε μονάχη.
Μέσα απ΄ τη γούρνα της γεννήθηκες και συ.
Στη ξενιτειά είσαι στρατιώτης σε μια μάχη.

Κάθε λουλούδι που ανθίζει στην αυλή.
Όσο ανοίγει μαραμένο μου μυρίζει.
Χωρίς αρώματα το φως και η αυγή
και πάντοτε μια γραμμή να με χωρίζει.

Κι όταν γυρίζω το βλέμμα μου στο χθες.
Στα μάγουλα το δάκρυ αργά κυλάει.
Ίσως να είναι της πατρίδας ενοχές
Ίσως να είναι ο καημός που με φυλάει.

ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Κόρη μου φεγγαρόλουστη, με τα φτερά τ΄ Απρίλη.
Που χάνεσαι και τι ζητάς, σαν ήλιος μες στο δείλι!

Φεύγεις και πας και λιάζεσαι, σ΄ ακρογιαλιές της Νήσου
Μα κάπου υπάρχει μια φωλιά, τη μάνα σου θυμήσου.

Κόρη μου αστέρι του βοριά, Ουρί του παραδείσου.
Στα πέλαγα ανοίγεσαι και χάνεις τη ζωή σου.

Πως σπαταλώ το δάκρυ μου, στα βράχια καθώς πέφτει.
Σε μια θεά που βάφεται, στη θάλασσα καθρέφτη!

Κόρη ευλόγα τα στερνά, στεριώνουν με τα πρώτα
Αν θέλεις ρώτα αρχάγγελους και της ζωής τη ρότα.

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Το βλέμμα ρίχνεις χαμηλά στο χώμα
και γω ακόμα που σ΄ είχα υμνήσει,
δειλά στη σκιά σου έχω αφήσει
κερί που λιώνει πάνω σε στρώμα.

Καρφιά και γυαλιά γλυκά αφημένα
πάνω στα στήθη που έχω ακουμπήσει,
Στα χείλη σου φιλί έχει δύσει
και δύο λόγια από πόνο βγαλμένα.

Τι θλίψη μου σε φεγγάρια βυθίζω.
Το νου ραντίζω με σκέψεις που σβήνουν.
Εφιάλτες τις νύχτες τα όνειρα ντύνουν.
Αύρα πελάγους και κυματίζω

Το βλέμμα τυφλό, σεμνά χαμηλώνεις.
Λες πως λυτρώνεις βαθειά τη ψυχή σου.
Νιφάδα που σκα χιονιού η πνοή σου
Είναι Φλεβάρης και Μάρτης δηλώνεις.

ΜΗΝ ΠΡΟΣΔΟΚΑΤΕ

Σαν έρθει αυτή η Άνοιξη ίσως βροχή να φέρει.
Κρυφά, βαθιά κατάνυξη και μαγεμένο αστέρι!

Μα το κατακαλόκαιρο μέσα σε μια βαρκούλα,
θα παίξω τον παλιόκαιρο με πέτρα σε λιμνούλα;

Μην προσδοκάτε να κερδίσετε,
σε τούτη δω τη ζήση.
Εκείνοι που λατρέψατε
σας έχουνε μισήσει.

Και το φθινόπωρο σιμά, ρόγα τσαμπιού σταφύλι.
Να κρέμεται ένα φιλί στα κόκκινα τα χείλη!

Σαν έρθει βαρυχειμωνιά, τ ανθρώπινα κουφάρια.
Τάφοι θα γίνονται ξανά, ξανά αναστενάρια.

Μην προσδοκάτε να κερδίσετε,
οι εποχές νεκρώνουν.
Σαν φύλλα θα τσακίσετε
που στο βοριά παγώνουν.

Μην προσδοκάτε να κερδίσετε,
σε τούτη δω τη ζήση.
Εκείνοι που λατρέψατε
σας έχουνε μισήσει.

ΠΡΩΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ ΣΤΗ ΛΑΡΝΑΚΑ

Καθώς ξημερώνει κι ο ήλιος ξυπνά,
στον ουρανό απλώνεται γλύκα.
Ένα αηδόνι σε δένδρο μονάχο
-θεέ μου μια πατρίδα εδώ βρήκα-
Και το τραγούδι του αντηχεί,
σε μια πόλη που ακόμα ησυχάζει,
πριν η μέρα αρχίσει να τρέχει
κι η φωνή του το φως αγκαλιάζει,
τραγουδάει κι η ματιά του πετά
σαν τον στίχο στη δική μου ματιά.

Λάρνακα, το πρωί η καρδιά μου χτυπά,
στις αλμυρές σου αύρες και τα στενά.
Εκεί που το αηδόνι το φως χαιρετά
κι η ελπίδα ξανά στα μάτια κεντά.
Μια εικόνα γλυκιά μια κρυφή ομορφιά,
που με κρατάει ζωντανό στην ερημιά!

Μες στους δρόμους κινούνται σαν σκιές,
οι δούλοι εργάτες με μάτια κλειστά.
Νυσταγμένοι ακόμα από το βράδυ
στων ονείρων τις αυταπάτες πιστά.
Κουβαλάνε το βάρος του κόσμου
κι η δουλειά τους μια μοίρα γραμμένη,
που την κάθε χαρά τους τη δένει!
Το πουλί συνεχίζει ακόμα
μα θρηνεί των ανθρώπων το πτώμα.

Βηματίζω κι ένα κρύος αγέρας
με τυλίγει τα χέρια μου σφίγγω.
Με καλεί τ αηδόνι πριν πετάξει
για εκεί που εγώ δεν θα φύγω.
Κι ένας δούλος παλάμη απλώνει
ψάχνοντας λίγη ζεστασιά στη γη.
Κι εικόνα μπροστά μου θολώνει
σα μια παλιά και πικρή πληγή.

Όλα χαμένα μέσα στη σκόνη
καθώς η πόλη το χθες μετανιώνει

Λάρνακα το πρωί με την πρώτη αυγή
και το αηδόνι που ακόμα καλεί,
μια πατρίδα που ζει σε μια στιγμή,
πριν χαθεί στη μεγάλη τη σιωπή,
το φως απλώνει τη δική του γιορτή.

ΩΡΙΩΝ ΚΙ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Ωρίων κι Ανδρομέδα
που φέγγετε στα ξένα.
Μου πήρατε μι αγάπη,
πάρτε με κι εμένα!
Και κλείστε με σε κάστρο.
Μόνος μου να καώ.
Να γίνω ένα άστρο
και να πυρποληθώ.

Να γίνω ένα άστρο,
για κείνη π΄ αγαπώ!

Να δείξετε τον δρόμο,
που πάει στον γκρεμό.
Να βρω χαρά στον πόνο,
σαν πέσω και χαθώ.
Και κλείστε μου τα μάτια,
μ΄ ένα γλυκό φιλί.
Να πει και το αηδόνι,
τραγούδι την αυγή.

Να πει και τ΄ αηδόνι
πως είναι στη σιωπή.

Ωρίων κι Ανδρομέδα,
αδέλφια, αστερισμοί.
Μου πήρατε μ΄ αγάπη.
Σβήσαν οι ουρανοί.
Και μόνος υπομένω
και τούτο τον καημό.
Στη μνήμη μου βαθαίνω,
πεθαίνω κι αγαπώ!

Στη μνήμη μου βαθαίνω.
Ζωή λιποτακτώ!

ΙΘΑΓΕΝΗΣ

Βελόνα, που το δέρμα σου τρυπάει για το αίμα.
Γυαλί, που σαν καθρέφτης, σου μιλάει για εγώ.
Σκιά, μπροστά απ΄ τα μάτια σου να φυλαχτεί το βλέμμα
κι ένα μαχαίρι μπρούτζινο κρυμμένο στον καρπό.

Στην πόλη που κατέβηκες γυρνούν μαύρο ντυμένοι.
Τα βράδια όλο στραγγίζουνε το φως του φεγγαριού.
Οι δρόμοι πάντα ξεγελούν στα φώτα τους λουσμένοι
και τρέμει η συγνώμη σου στο φως ενός κεριού.

Παρακαλώ ένα θεό να έρθει να σε σώσει.
Σειρήνες πάντα υπάρχουνε στ΄ αλώνι της ζωής
Μα αν ο θάνατος μπορεί τα δίχτυα του ν΄ απλώσει
ανδρώσου κι από τη μάχη αυτή θα είσαι ο νικητής!

Καρφί, μες στη παλάμη σου, ουρλιάζεις απ΄ τον πόνο.
Χολή σε δισκοπότηρο για να σαι ο Διγενής.
Στον πέρα σκάει η δημοσιά και συ μου λες «κρυώνω».
Χασκογελούνε στα ρηχά λαθραίοι ιθαγενείς.

ISBN 978-9925-7723-6-0